

Noveno. Número 3 do artigo 101.

«3. Os valores recibidos polos socios valoráranse, para efectos fiscais, polo valor dos entregados, determinado de acordo coas normas deste imposto ou do imposto sobre a renda das persoas físicas, segundo proceda. Esta valoración aumentarase ou diminuírase no importe da compensación complementaria en diñeiro entregada ou recibida. Os valores recibidos conservarán a data de adquisición dos entregados.»

Décimo. Número 2 do artigo 102.

«2. Os valores recibidos en virtude das operacións de fusión, absorción e escisión, total ou parcial, valóranse, para efectos fiscais, polo valor dos entregados, determinado de acordo coas normas deste imposto ou do imposto sobre a renda das persoas físicas, segundo proceda. Esta valoración aumentarase ou diminuírase no importe da compensación complementaria en diñeiro entregada ou recibida. Os valores recibidos conservarán a data de adquisición dos entregados.»

Décimo primeiro. Letra a) do número 1 do artigo 109.

«a) Os beneficios distribuídos con cargo ás rendas imputables ós bens achegados darán dereito á dedución para evita-la dobre imposición interna de dividendos a que se refire o artigo 28.2 desta lei, calquera que sexa a porcentaxe de participación do socio. Igual criterio se aplicará respecto da dedución para evita-la dobre imposición interna de plusvalías a que se refire o artigo 28.5 desta lei polas rendas xeradas na transmisión da participación.»

Disposición derradeira terceira. *Modificación da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor.*

Engádesse unha disposición derradeira á Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor, que queda redactada nos seguintes termos:

«Disposición derradeira. *Habilitación regulamentaria.*

1. Habilítase o Goberno para dictar cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento e execución da presente lei.

2. No non previsto na presente lei e no regulamento que se dicte para o seu desenvolvemento o contrato de seguro para responsabilidade civil derivada da circulación de vehículos de motor rexeráse pola Lei 50/1980, do 8 de outubro, de contrato de seguro.»

Disposición derradeira cuarta. *Estatuto orgánico da Axencia Estatal de Administración Tributaria.*

Para asegura-la mellor aplicación das previsións da presente lei, autorízase o Goberno para aproba-lo estatuto orgánico da Axencia Estatal de Administración Tributaria, que desenvolverá as súas funcións, o seu réxime xurídico, a súa organización e o seu funcionamento, con adaptación ós principios de eficiencia e economía de xestión, autonomía organizativa, participación das administracións públicas interesadas na súa xestión e responsabilidade fiscal, contidos na súa normativa específica e na Lei 14/1996, do 30 de decembro, de cesión de tributos do Estado ás comunidades autónomas e de medidas fiscais complementarias.

Disposición derradeira quinta. *Habilitación para a Lei de orzamentos xerais do Estado.*

A Lei de orzamentos xerais do Estado poderá modificar, de conformidade co previsto no número 7 do artigo 134 da Constitución española:

a) A escala e os tipos do imposto e as deducións na cota.

b) Os demais límites cuantitativos e porcentaxes fixas establecidos nesta lei.

Disposición derradeira sexta. *Habilitación normativa.*

O Goberno dictará cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento e aplicación desta lei.

Disposición derradeira sétima. *Entrada en vigor.*

1. A presente lei entrará en vigor o día 1 de xaneiro de 1999. Non obstante, as habilitacións á Lei de orzamentos xerais do Estado entrarán en vigor o día seguinte ó da publicación desta lei no «Boletín Oficial del Estado».

2. Para efectos do imposto sobre a renda das persoas físicas, a presente lei será de aplicación ás rendas obtidas a partir da devandita data e ás que corresponda imputar a partir dela, conforme os criterios de imputación temporal da Lei 18/1991, do 6 de xuño, do imposto sobre a renda das persoas físicas, e as súas normas de desenvolvemento.

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que garden e fagan gardar esta lei.

Madrid, 9 de decembro de 1998.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

28473 LEI 41/1998, do 9 de decembro, do imposto sobre a renda de non-residentes e normas tributarias. («BOE» 295, do 10-12-1998.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

1

A crecente internacionalización das relacións económicas e o papel que xoga España no proceso de integración europea, acrecentado tralo noso histórico acceso á terceira fase de realización da Unión Económica e Monetaria, poñen de manifesto a importancia de configurar unha norma que regule, de forma unitaria, a tributación dos non-residentes nos impostos sobre a renda, a coñecida tradicionalmente como suxeición por «obriga real de contribuír».

Noutra orde de cousas, esta modalidade de suxeición ós impostos sobre a renda posúe importantes especificidades respecto da tributación dos residentes. En primeiro lugar, se as rendas se obteñen sen mediación de establecemento permanente, o gravame recae sobre cada operación, con devengo instantáneo e sobre os ingresos brutos obtidos polo non-residente, o cal dife-

rencia radicalmente esta modalidade de exacción dos nosos impostos xerais sobre a renda, nos que o obxecto imponible adoita centrarse na renda neta obtida, de forma unitaria polo contribuínte. Así mesmo, a renda obtida por un non-residente por mediación dun establecemento permanente, malia a personalización deste, posúe algunhas diferencias con relación ó réxime xeral dos impostos sobre a renda.

Estes factores, unidos á dificultade de xestionar, controlar e recadar unha exacción que pagan contribuíntes sen un contacto permanente co territorio español, onde se exerce a soberanía da Administración tributaria española, foron configurando unha modalidade de gravame sobre as rendas obtidas polas persoas físicas e entidades non residentes moi diferenciada da relativa ós residentes en territorio español, con trazos propios e cunha acusada singularidade no tratamento tributario das rendas obtidas, con independencia da natureza, física ou xurídica, do perceptor.

Só razóns de tradición histórica e inercia normativa explican que se mantivese, mesmo diferenciándose por capítulos e títulos autónomos, a obriga real de contribuir no ámbito das leis do imposto sobre a renda das persoas físicas e do imposto sobre sociedades; isto malia este formulismo xerar diversos problemas interpretativos e de coordinación tributaria.

Procede, agora, no marco dunha fonda reforma do imposto sobre a renda das persoas físicas, dar carta de independencia xurídica á obriga real de contribuir, o que redundará nunha maior coordinación e seguridade xurídicas e permitirá no futuro incorporar-las novidades que unha realidade tan cambiante como é a fiscalidade internacional merece.

2

Esta lei, que non supón unha innovación radical na área da tributación dos non-residentes, divídese en sete capítulos e trinta e oito artigos, así como as correspondentes disposicións adicionais, transitoria e derogatoria, xunto con tres disposicións derradeiras.

O capítulo preliminar establece a natureza directa do imposto e o seu obxecto: as rendas obtidas en territorio español polos contribuíntes, persoas físicas e entidades non residentes nel.

Os elementos persoais defínense no capítulo I, salientando o papel que xogan os responsables, pagadores e depositarios, no pagamento do imposto, nova manifestación das particularidades, mesmo na xestión tributaria, deste imposto.

Os aspectos vinculados ó feito imponible, así como a determinación das rendas obtidas en territorio español que se someten ó imposto, xunto coas exencións, aparecen integrados no capítulo II.

As dúas formas de suxeición ó imposto, rendas obtidas con e sen mediación de establecemento permanente, xunto coa súa regulación, incorpóranse nos capítulos III e IV, respectivamente.

O capítulo IV inclúe a especial regulación da obriga de reter e ingresar á conta sobre rendas satisfeitas a contribuíntes sen establecemento permanente. Outra particularidade dos non-residentes, o gravame especial sobre bens inmoables de entidades non residentes, regúlase no capítulo V.

O capítulo VI inclúe un elenco de disposicións de variado teor, necesarias para a aplicación deste imposto, nas que destaca a incorporación da recomendación da Comisión da Unión Europea, do 21 de decembro de 1993, sobre o réxime tributario de determinadas rendas obtidas por non-residentes nun Estado membro distinto daquel no que se reside. Os principios desta recomendación artellaranse regulamentariamente.

Pola súa parte, a disposición adicional primeira permite evita-los baleiros legais que puidese produci-la substitución das disposicións que sobre obriga real de contribuir hoxe se conteñen nas normas reguladoras do imposto sobre a renda das persoas físicas e do imposto sobre sociedades. A disposición transitoria, así mesmo, traslada a este imposto normas de dereito transitorio do imposto sobre a renda das persoas físicas.

Na disposición derogatoria derróganse as disposicións hoxe vixentes e, no seu segundo punto, prevese o mantemento das normas regulamentarias vixentes, ata que se produza o desenvolvemento regulamentario propio desta lei, previsto na disposición derradeira segunda.

Por último, en aplicación do artigo 134.7 da Constitución, a disposición derradeira primeira habilita a Lei de orzamentos xerais do Estado para modificar anualmente diversos parámetros desta lei, e a súa entrada en vigor producírase o 1 de xaneiro de 1999.

CAPÍTULO PRELIMINAR

Natureza, obxecto e ámbito de aplicación

Artigo 1. *Natureza e obxecto.*

O imposto sobre a renda de non-residentes é un tributo de carácter directo que grava a renda obtida en territorio español polas persoas físicas e entidades non residentes nel.

Artigo 2. *Ámbito de aplicación.*

1. O presente imposto aplicarase en todo o territorio español.

2. O territorio español comprende o territorio do Estado español, incluíndo o espazo aéreo, as augas interiores, así como o mar territorial e as áreas exteriores a el nas que, consonte o dereito internacional e en virtude da súa lexislación interna, o Estado español exerza ou poida exercer xurisdicción ou dereitos de soberanía respecto do fondo mariño, o seu subsolo e augas supraxacentes e os seus recursos naturais.

3. O disposto no punto 1 entenderase sen prexuízo dos réximes tributarios forais de concerto e convenio económico en vigor, respectivamente, nos territorios históricos do País Vasco e na Comunidade Foral de Navarra.

4. Nas Canarias, Ceuta e Melilla teranse en conta as especialidades que resulten aplicables en virtude da súa normativa específica e do disposto nesta lei.

Artigo 3. *Normativa aplicable.*

O imposto réxese pola presente lei, que se interpretará en concordancia coa normativa reguladora do imposto sobre a renda das persoas físicas e do imposto sobre sociedades, segundo proceda.

Artigo 4. *Tratados e convenios.*

O establecido na presente lei entenderase sen prexuízo do disposto nos tratados e convenios internacionais que pasasen a formar parte do ordenamento interno, de conformidade co artigo 96 da Constitución española.

CAPÍTULO I

Elementos persoais

Artigo 5. *Contribuíntes.*

Son contribuíntes por este imposto:

a) As persoas físicas e entidades non residentes en territorio español conforme o artigo 6 desta lei, que obte-

ñan rendas nel, salvo que sexan contribuíntes polo imposto sobre a renda das persoas físicas.

b) As persoas físicas que sexan residentes en España por algunha das circunstancias previstas no punto 4 do artigo 9 da Lei 40/1998, do imposto sobre a renda das persoas físicas e outras normas tributarias.

Artigo 6. *Residencia en territorio español.*

A residencia en territorio español determinarase de acordo co disposto no artigo 9 da Lei 40/1998, do imposto sobre a renda das persoas físicas e outras normas tributarias, e no punto 3 do artigo 8 da Lei 43/1995, do 27 de decembro, do imposto sobre sociedades.

Artigo 7. *Individualización de rendas.*

Ós contribuíntes persoas físicas seralles de aplicación o disposto no artigo 11 da Lei 40/1998, do imposto sobre a renda das persoas físicas e outras normas tributarias, sobre individualización de rendas.

Artigo 8. *Responsables.*

1. Responderán solidariamente do ingreso das débedas tributarias correspondentes ós rendementos que satisfíxese ou ás rendas dos bens ou dereitos dos que teña encomendado o depósito ou a xestión, respectivamente, o pagador dos rendementos devengados sen mediación de establecemento permanente polos contribuíntes, ou o depositario ou xestor dos bens ou dereitos dos contribuíntes, non afectados a un establecemento permanente.

Esta responsabilidade non existirá cando resulte de aplicación a obriga de reter e ingresar á conta a que se refire o artigo 30 desta lei, mesmo nos supostos previstos no punto 4 do dito artigo, sen prexuízo das responsabilidades que deriven da condición de retedor.

2. Non se entenderá que unha persoa ou entidade paga un rendimento cando se limite a efectuar unha simple mediación de pagamento. Entenderase por simple mediación de pagamento o aboamento dunha cantidade, por conta e orde dun terceiro.

3. No caso do pagador de rendementos devengados sen mediación de establecemento permanente polos contribuíntes por este imposto, as actuacións da Administración tributaria poderán entenderse directamente co responsable, e será esixible a débeda tributaria, sen que sexa necesario o acto administrativo previo de derivación de responsabilidade previsto no punto 4 do artigo 37 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria.

No caso do depositario ou xestor dos bens ou dereitos non afectados a un establecemento permanente, a responsabilidade solidaria esixírase nos termos previstos no punto 4 do artigo 37 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria.

Artigo 9. *Representantes.*

1. Os contribuíntes por este imposto estarán obrigados a nomear unha persoa física ou xurídica con residencia en España, para que os represente perante a Administración tributaria en relación coas súas obrigas por este imposto, cando operen por mediación dun establecemento permanente, nos supostos a que se refire o artigo 23.2 desta lei ou cando, debido á contía e características da renda obtida en territorio español polo contribuínte, así o requira a Administración tributaria.

O contribuínte ou o seu representante estarán obrigados a pór en coñecemento da Administración tributaria o nomeamento, debidamente acreditado, no prazo de dous meses a partir da data deste.

A designación comunicaráse á Delegación da Axencia Estatal de Administración Tributaria na que deban presentala declaración polo imposto, xuntando coa indicada comunicación a expresa aceptación do representante.

2. Consideraranse representantes dos establecementos permanentes os que figuren como tales no Rexistro Mercantil ou, no seu defecto, os que figuren facultados para contratar en nome deles. Cando estas persoas non fosen residentes en territorio español, será aplicable o disposto no punto anterior.

3. O incumprimento das obrigas a que se refire o punto 1 constituirá infracción tributaria simple, sancionable con multa de 25.000 a 1.000.000 de pesetas.

Artigo 10. *Domicilio fiscal.*

1. Os contribuíntes non residentes en territorio español terán o seu domicilio fiscal, para efectos do cumprimento das súas obrigas tributarias, en España:

a) Cando operen en España a través de establecemento permanente, no lugar en que radique a efectiva xestión administrativa e o enderezo dos seus negocios en España. No suposto en que non poida establecerse o lugar do domicilio fiscal de acordo co criterio anterior, prevalecerá aquel no que radique o maior valor do inmovilizado.

b) Cando obteñan rendas derivadas de bens inmoables, no domicilio fiscal do representante e, no seu defecto, no lugar de situación do inmovible correspondente.

c) Nos restantes casos, no domicilio fiscal do representante ou, no seu defecto, no do responsable solidario.

2. Cando non se designase representante, as notificacións practicadas no domicilio fiscal do responsable solidario terán o mesmo valor e producirán iguais efectos que se se lle practicasen directamente ó contribuínte.

CAPÍTULO II

Suxeición ó imposto

Artigo 11. *Feito imponible.*

1. Constitúe o feito imponible a obtención de rendas, en diñeiro ou en especie, en territorio español polos contribuíntes por este imposto, conforme o establecido no artigo seguinte.

2. Consideraranse retribuídas, salvo proba en contrario, as prestacións ou cesións de bens, dereitos e servizos susceptibles de xeraren rendas suxeitas a este imposto.

3. Non estarán suxeitas a este imposto as rendas que se encontren suxeitas ó imposto sobre sucesións e doazóns.

Artigo 12. *Rendas obtidas en territorio español.*

1. Considéranse rendas obtidas en territorio español as seguintes:

a) As rendas de actividades ou explotacións económicas realizadas mediante establecemento permanente situado en territorio español.

Entenderase que unha persoa física ou entidade opera mediante establecemento permanente en territorio español cando por calquera título dispoña nel, de forma continuada ou habitual, de instalacións ou lugares de traballo de calquera índole, nos que realice toda ou parte da súa actividade, ou actúe nel por medio dun axente autorizado para contratar, en nome e por conta do contribuínte, que exerza con habitualidade os ditos poderes.

En particular, entenderase que constitúen establecemento permanente as sedes de dirección, as sucursais,

as oficinas, as fábricas, os talleres, os almacéns, tendas ou outros establecementos, as minas, os pozos de petróleo ou de gas, as canteiras, as explotacións agrícolas, forestais ou pecuarias ou calquera outro lugar de explotación ou de extracción de recursos naturais, e as obras de construción, instalación ou montaxe cunha duración que exceda de doce meses.

b) Os rendementos de actividades ou explotacións económicas, obtidos sen mediación de establecemento permanente:

a') Cando as actividades ou explotacións económicas sexan realizadas en territorio español. Non se considerarán obtidos en territorio español os rendementos derivados da instalación ou montaxe de maquinaria ou instalacións procedentes do estranxeiro cando tales operacións as realice o provedor da maquinaria ou instalacións e o seu importe non exceda do 20 por 100 do prezo de adquisición dos ditos elementos.

b') Cando se trate de prestacións de servicios utilizadas en territorio español, en particular as referidas á realización de estudos, proxectos, asistencia técnica ou apoio á xestión. Entenderanse utilizadas en territorio español aquelas que sirvan a actividades ou explotacións económicas realizadas en territorio español ou que se refiran a bens situados nel.

c') Cando deriven, directa ou indirectamente, da actuación persoal en territorio español de artistas e deportistas, ou de calquera outra actividade relacionada coa dita actuación, mesmo cando as perciba persoa ou entidade distinta do artista ou deportista.

c) Os rendementos do traballo, cando deriven, directa ou indirectamente, dun traballo prestado en territorio español.

d) Os dividendos e outros rendementos derivados da participación nos fondos propios de entidades residentes en España.

e) Os xuros, canons e outros rendementos do capital mobiliario, satisfeitos por persoas ou entidades residentes en territorio español ou por establecementos permanentes situados nel, ou que retribúan prestacións de capital utilizadas en territorio español.

f) Os rendementos derivados, directa ou indirectamente, de bens inmobles situados en territorio español ou de dereitos relativos a eles.

g) As rendas imputadas ós contribuíntes persoas físicas titulares de bens inmobles urbanos situados en territorio español non afectos a actividades económicas.

h) As ganancias patrimoniais:

a') Cando deriven de valores emitidos por persoas ou entidades residentes en territorio español.

b') Cando deriven doutros bens mobles situados en territorio español ou de dereitos que deban cumprirse ou se exerzan no dito territorio.

c') Cando procedan, directa ou indirectamente, de bens inmobles situados en territorio español ou de dereitos relativos a eles. En particular, considéranse incluídas:

— As ganancias patrimoniais derivadas de dereitos ou participacións nunha entidade, residente ou non, cun activo constituído principalmente por bens inmobles situados en territorio español.

— As ganancias patrimoniais derivadas da transmisión de dereitos ou participacións nunha entidade, residente ou non, que lle atribúan ó seu titular o dereito de desfrute sobre bens inmobles situados en territorio español.

2. Sen prexuízo do disposto no punto anterior deste artigo, entenderanse, así mesmo, obtidos en territorio español os rendementos satisfeitos por:

a) Persoas físicas que realicen actividades económicas e entidades residentes en territorio español.

b) Establecementos permanentes situados en territorio español.

3. O disposto no punto anterior non será aplicable cando se trate dos seguintes rendementos:

a) Os satisfeitos por razón de actividades ou explotacións económicas, distintas das mencionadas na letra seguinte, cando aquelas se realicen integramente no estranxeiro. En particular, entenderanse incluídos nesta letra os satisfeitos por razón de compravendas internacionais de mercadorías, incluídas as comisións de mediación nelas, así como os gastos accesorios e conexos.

b) Os satisfeitos por razón das prestacións de servicios a que se refire o punto b') da letra b) do punto 1 deste artigo, cando as ditas prestacións de servicios se utilicen integramente fóra do territorio español e estean directamente vinculadas a actividades económicas do pagador realizadas no estranxeiro, salvo que se refiran a bens situados en territorio español.

c) Os satisfeitos a persoas ou entidades non residentes por establecementos permanentes situados no estranxeiro, con cargo a eles, cando as prestacións correspondentes estean directamente vinculadas coa actividade do establecemento permanente no estranxeiro.

d) Os rendementos do traballo a que se refire o artigo 16.1 da Lei 40/1998, do imposto sobre a renda das persoas físicas e outras normas tributarias, cando o traballo se preste integramente no estranxeiro e tales rendementos estean suxeitos a un imposto de natureza persoal no estranxeiro.

e) Os rendementos derivados de bens inmobles situados no estranxeiro.

4. Cando proceda cualifica-los distintos conceptos de renda en función da súa procedencia, observaranse os criterios establecidos na Lei 40/1998, do imposto sobre a renda das persoas físicas e outras normas tributarias.

Artigo 13. *Rendas exentas.*

1. Estarán exentas as seguintes rendas:

a) As rendas mencionadas no artigo 7 da Lei 40/1998, do imposto sobre a renda das persoas físicas e outras normas tributarias, percibidas por persoas físicas.

b) Os xuros e demais rendementos obtidos pola cesión a terceiros de capitais propios a que se refire o artigo 23.2 da Lei 40/1998, do imposto sobre a renda das persoas físicas e outras normas tributarias, así como as ganancias patrimoniais derivadas de bens mobles, obtidos sen mediación de establecemento permanente, por residentes noutro Estado membro da Unión Europea.

O disposto no parágrafo anterior non será de aplicación ás ganancias patrimoniais derivadas da transmisión de accións, participacións ou outros dereitos nunha entidade nos seguintes casos:

a') Cando o activo da dita entidade consista principalmente, directa ou indirectamente, en bens inmobles situados en territorio español.

b') Cando, nalgún momento, durante o período de doce meses precedente á transmisión, o contribuínte participase, directa ou indirectamente en, polo menos, o 25 por 100 do capital ou patrimonio da dita entidade.

c) Os rendementos derivados da Débeda Pública, obtidos sen mediación de establecemento permanente en España.

d) As rendas derivadas de valores emitidos en España por persoas físicas ou entidades non residentes sen mediación de establecemento permanente, calquera que

sexa o lugar de residencia das institucións financeiras que actúen como axentes de pagamento ou medien na emisión ou transmisión dos valores.

Non obstante, cando o titular dos valores sexa un establecemento permanente en territorio español, as rendas a que se refire o parágrafo anterior quedarán suxeitas a este imposto e, se é o caso, ó sistema de retención a conta, que practicará a institución financeira residente que actúe como depositaria dos valores.

e) Os rendementos das contas de non-residentes que se lles satisfagan a contribuíntes por este imposto, salvo que o pagamento llo realice a un establecemento permanente situado en territorio español o Banco de España, ou as entidades rexistradas a que se refire a normativa de transaccións económicas co exterior.

f) As rendas obtidas en territorio español, sen mediación de establecemento permanente nel, procedentes do arrendamento, cesión, ou transmisión de contedores ou de buques e aeronaves a casco nu, utilizados na navegación marítima ou aérea internacional.

g) Os beneficios distribuídos polas sociedades filiais residentes en territorio español ás súas sociedades matrices residentes noutros estados membros da Unión Europea, cando concorran os seguintes requisitos:

a') Que ámbalas sociedades estean suxeitas e non exentas a algún dos tributos que gravan os beneficios das entidades xurídicas nos estados membros da Unión Europea, mencionados no artigo 2.c) da Directiva 90/435/CEE, do Consello, do 23 de xullo de 1990, relativa ó réxime aplicable ás sociedades matrices e filiais de estados membros diferentes.

b') Que a distribución do beneficio non sexa consecuencia da liquidación da sociedade filial.

c') Que ámbalas sociedades revistan algunha das formas previstas no anexo da Directiva 90/435/CEE, do Consello, do 23 de xullo de 1990, relativa ó réxime aplicable ás sociedades matrices e filiais de estados membros diferentes.

Terá a consideración de sociedade matriz aquela entidade que posúa no capital doutra sociedade unha participación directa de, polo menos, o 25 por 100. Esta última entidade terá a consideración de sociedade filial. A mencionada participación deberá terse mantido de forma ininterrompida durante o ano anterior ó día en que sexa esixible o beneficio que se distribúa ou, no seu defecto, que se manteña durante o tempo que sexa necesario para completar un ano. Neste último caso, a cota tributaria ingresada será devolta unha vez cumprido o dito prazo.

A residencia determinarase conforme a lexislación do Estado membro que corresponda, sen prexuízo do establecido nos convenios para evita-la dobre imposición.

Non obstante o previsto anteriormente, o ministro de Economía e Facenda poderá declarar, a condición de reciprocidade, que o establecido nesta letra sexa de aplicación ás sociedades filiais que revistan unha forma xurídica diferente das previstas no anexo da directiva e ós dividendos distribuídos a unha sociedade matriz que posúa no capital dunha sociedade filial residente en España unha participación directa de, polo menos, o 10 por 100, sempre que se cumpran as restantes condicións establecidas nesta letra.

O establecido nesta letra non será de aplicación cando a maioría dos dereitos de voto da sociedade matriz a posúan, directa ou indirectamente, persoas físicas ou xurídicas que non residan en estados membros da Unión Europea, agás cando aquela realice efectivamente unha actividade empresarial directamente relacionada coa actividade empresarial desenvolvida pola sociedade filial ou teña por obxecto a dirección e xestión da sociedade filial mediante a adecuada organización de medios mate-

riais e persoais ou probe que se constituíu por motivos económicos válidos e non para desfrutar indebidamente do réxime previsto na presente letra.

h) As rendas derivadas das transmisións de valores realizadas en mercados secundarios oficiais de valores españois, obtidas por persoas físicas ou entidades non residentes sen mediación de establecemento permanente en territorio español, que sexan residentes nun Estado que teña suscrito con España un convenio para evita-la dobre imposición con cláusula de intercambio de información.

2. En ningún caso lles será de aplicación o disposto nas letras b) e c) do punto anterior ós rendementos e ganancias patrimoniais obtidos a través dos países ou territorios cualificados regulamentariamente como paraísos fiscais.

Tampouco será de aplicación o previsto na letra g) do punto anterior cando a sociedade matriz teña a súa residencia fiscal nun país ou territorio cualificado regulamentariamente como paraíso fiscal.

3. O ministro de Economía e Facenda poderá declarar, a condición de reciprocidade, a exención dos rendementos correspondentes a entidades de navegación marítima ou aérea residentes no estranxeiro que teñan buques ou aeronaves que toquen territorio español, aínda que teñan neste consignatarios ou axentes.

Artigo 14. *Formas de suxeición.*

1. Os contribuíntes que obteñan rendas mediante establecemento permanente situado en territorio español tributarán pola totalidade da renda imputable ó dito establecemento, calquera que sexa o lugar da súa obtención, de acordo co disposto no capítulo III da presente lei.

2. Os contribuíntes que obteñan rendas sen mediación de establecemento permanente tributarán de forma separada por cada devengo total ou parcial de renda sometida a gravame, sen que sexa posible compensación ningunha entre elas e nos termos previstos no capítulo IV desta lei.

CAPÍTULO III

Rendas obtidas mediante establecemento permanente

Artigo 15. *Rendas imputables ós establecementos permanentes.*

1. Compoñen a renda imputable ó establecemento permanente os seguintes conceptos:

a) Os rendementos das actividades ou explotacións económicas desenvolvidas polo dito establecemento permanente.

b) Os rendementos derivados de elementos patrimoniais afectos a este.

c) As ganancias ou perdas patrimoniais derivadas dos elementos patrimoniais afectos ó establecemento permanente.

Considéranse elementos patrimoniais afectos ó establecemento permanente os vinculados funcionalmente ó desenvolvemento da actividade que constitúe o seu obxecto.

2. Nos casos de reexportación de bens previamente importados polo mesmo contribuínte, considerarase:

a) Que non se produciu ningunha alteración patrimonial, sen prexuízo do tratamento aplicable ós pagamentos realizados polo período de utilización, se se trata de elementos de inmovilizado importados temporalmente.

b) Que houbo alteración patrimonial, se se trata de elementos de inmovilizado adquiridos para a súa utilización nas actividades desenvolvidas por un establecemento permanente.

c) Que houbo rendemento, positivo ou negativo, dunha actividade ou explotación económica, se se trata de elementos que teñan a consideración de existencias.

Artigo 16. *Diversidade de establecementos permanentes.*

1. Cando un contribuínte dispoña de diversos centros de actividade en territorio español, considerarase que estes constitúen establecementos permanentes distintos e gravaranse, en consecuencia, separadamente cando concorran as seguintes circunstancias:

a) Que realicen actividades claramente diferenciadas.

b) Que a xestión destas se leve de xeito separado.

2. En ningún caso será posible a compensación de rendas entre establecementos permanentes distintos.

Artigo 17. *Determinación da base imponible.*

1. A base imponible do establecemento permanente determinarase consonte as disposicións do réxime xeral do imposto sobre sociedades, sen prexuízo do disposto nas letras seguintes:

a) Para a determinación da base imponible, non serán deducibles os pagamentos que o establecemento permanente efectúe á casa central o a algún dos seus establecementos permanentes en concepto de canons, xuros, comisións, aboados en contraprestación de servizos de asistencia técnica ou polo uso ou a cesión de bens ou dereitos.

Non obstante o disposto anteriormente, serán deducibles os xuros aboados polos establecementos permanentes de bancos estranxeiros á súa casa central ou a outros establecementos permanentes, para a realización da súa actividade.

b) Para a determinación da base imponible será deducible a parte razoable dos gastos de dirección e xerais de administración que lle correspondan ó establecemento permanente, sempre que se cumpran os seguintes requisitos:

a') Reflexo nos estados contables do establecemento permanente.

b') Constancia, mediante memoria informativa presentada coa declaración, dos importes, criterios e módulos de reparto.

c') Racionalidade e continuidade dos criterios de imputación adoptados.

Entenderase cumprido o requisito de racionalidade dos criterios de imputación cando estes se baseen na utilización de factores realizada polo establecemento permanente e no custo total dos ditos factores.

Naqueles casos en que non fose posible utiliza-lo criterio sinalado no parágrafo anterior, a imputación poderá realizarse atendendo á relación en que se encontre algunha das seguintes magnitudes:

a') Cifra de negocios.

b') Custos e gastos directos.

c') Investimento medio en elementos de inmovilizado material afecto a actividades ou explotacións económicas.

d') Investimento medio total en elementos afectos a actividades ou explotacións económicas.

Será aplicable á determinación dos gastos de dirección e xerais de administración deducibles conforme a este apartado, na forma que regulamentariamente se determine, o procedemento previsto no artigo 9 da Lei 1/1998, do 26 de febreiro, de dereitos e garantías dos contribuíntes.

c) En ningún caso resultarán imputables cantidades correspondentes ó custo dos capitais propios da entidade afectos, directa ou indirectamente, ó establecemento permanente.

2. As operacións realizadas polo establecemento permanente coa súa casa central ou con outros establecementos permanentes do contribuínte, xa estean situados en territorio español ou no estranxeiro, ou con outras sociedades ou persoas a el vinculadas, valoraranse de acordo coas disposicións do artigo 16 da Lei 43/1995, do 27 de decembro, do imposto sobre sociedades.

3. O establecemento permanente poderá compensar as súas bases impositivas negativas de acordo co previsto no artigo 23 da Lei 43/1995, do 27 de decembro, do imposto sobre sociedades.

4. Cando as operacións realizadas en España por un establecemento permanente non pechen un ciclo mercantil completo determinante de ingresos en España, finalizando este o contribuínte ou un ou varios dos seus establecementos permanentes sen que se produza ningunha contraprestación, á parte da cobertura dos gastos orixinados polo establecemento permanente e sen que se destinen todo ou parte dos produtos ou servizos a terceiros distintos do propio contribuínte, serán aplicables as seguintes regras:

a) Os ingresos e gastos do establecemento permanente valoraranse segundo as normas do artigo 16 da Lei 43/1995, do 27 de decembro, do imposto sobre sociedades, determinándose a débeda tributaria segundo as normas aplicables no réxime xeral do imposto sobre sociedades e no previsto nos puntos anteriores deste artigo.

b) Subsidiariamente, aplicaranse as seguintes regras:

a') A base imponible determinarase aplicando a porcentaxe que para estes efectos sinala o ministro de Economía e Facenda sobre o total dos gastos producidos no desenvolvemento da actividade que constitúe o obxecto do establecemento permanente. Á dita cantidade adiciónaráselle a contía íntegra dos ingresos de carácter accesorio, como xuros ou canons, que non constitúen o seu obxecto empresarial, así como as ganancias e perdas patrimoniais derivadas dos elementos patrimoniais afectos ó establecemento.

Para os efectos desta regra, os gastos do establecemento permanente computaranse pola súa contía íntegra, sen que sexa admisible ningunha minoración ou compensación.

b') A cota íntegra determinarase aplicando sobre a base imponible o tipo de gravame xeral, sen que sexan aplicables nela as deducións e bonificacións reguladas no citado réxime xeral.

5. Tratándose de establecementos permanentes que teñan como actividade en territorio español obras de construción, instalación ou montaxe cunha duración que exceda de doce meses, actividades ou explotacións económicas de tempada ou estacionais, ou actividades de exploración de recursos naturais, o imposto esixirase conforme as seguintes regras:

a) Segundo o previsto para as rendas de actividades ou explotacións económicas obtidas en territorio español sen mediación de establecemento permanente nos arti-

gos 23.2 e 24 da presente lei, sendo de aplicación, para estes efectos, as seguintes normas:

a) As normas sobre devengo e presentación de declaracións serán as relativas ás rendas obtidas sen mediación de establecemento permanente.

b) Os contribuíntes quedarán relevados do cumprimento das obrigas contables e rexistrais de carácter xeral. Non obstante, deberán conservar e manter á disposición da Administración tributaria os xustificantes dos ingresos obtidos e dos pagamentos realizados por este imposto, así como, se é o caso, das retencións e ingresos á conta practicados e declaracións relativas a eles.

Así mesmo, estarán obrigados a presentar unha declaración censual e declara-lo seu domicilio fiscal en territorio español, así como a comunica-los cambios que se producisen neste ou nos datos consignados naquela.

b) Non obstante, o contribuínte poderá optar pola aplicación do réxime xeral previsto para os establecementos permanentes nos artigos precedentes. Será obrigatoria, en calquera caso, a aplicación do sistema sinalado na letra a) anterior cando o establecemento permanente non dispuxese de contabilidade separada das rendas obtidas en territorio español. A opción deberá manifestarse ó tempo de presenta-la declaración censual de comezo de actividade.

c) Non resultarán aplicables, en ningún caso, ós contribuíntes que sigan o sistema previsto na letra a) anterior, as normas establecidas nos convenios para evita-la dobre imposición para os supostos de rendas obtidas sen mediación de establecemento permanente.

Artigo 18. *Débeda tributaria.*

1. Á base imponible determinada conforme o artigo anterior aplicaráselle o tipo de gravame do 35 por 100, agás cando a actividade do establecemento permanente fose a de investigación e explotación de hidrocarburos, caso no cal o tipo de gravame será do 40 por 100.

2. Adicionalmente, cando as rendas obtidas por establecementos permanentes de entidades non residentes se transfiran ó estranxeiro, será esixible unha imposición complementaria, ó tipo previsto na letra a) do número 1 do artigo 24 desta lei, sobre as contías transferidas con cargo ás rendas do establecemento permanente, incluídos os pagamentos a que fai referencia o artigo 17.1, a) desta lei, que non fosen gastos deducibles para efectos de fixación da base imponible do establecemento permanente.

A declaración e ingreso da dita imposición complementaria efectuarase na forma e prazos establecidos para as rendas obtidas sen mediación de establecemento permanente.

3. A imposición complementaria non será aplicable, a condición de reciprocidade, ás rendas obtidas en territorio español a través de establecementos permanentes por entidades que teñan a súa residencia fiscal noutro Estado membro da Unión Europea.

4. Na cota íntegra do imposto poderán aplicarse:

a) O importe das bonificacións e as deducións a que se refiren os artigos 28 e do 31 ó 37 da Lei 43/1995, do 27 de decembro, do imposto sobre sociedades.

b) O importe das retencións, dos ingresos á conta e dos pagamentos fraccionados.

5. As distintas deducións e bonificacións practícaranse en función das circunstancias que concorran no establecemento permanente, sen que resulten trasladables as doutros distintos do mesmo contribuínte en territorio español.

6. Cando as retencións, ingresos á conta e pagamentos fraccionados efectivamente realizados superen

a cantidade resultante de practicar na cota íntegra do imposto as bonificacións e deducións a que se refire a letra a) do número 4 deste artigo, a Administración tributaria procederá a devolver de oficio o exceso, nos prazos e condicións previstos no artigo 145 da Lei 43/1995, do 27 de decembro, do imposto sobre sociedades.

Artigo 19. *Período impositivo e devengo.*

1. O período impositivo coincidirá co exercicio económico declarado polo establecemento permanente, sen que poida exceder de doce meses.

Cando non se declarase outro distinto, o período impositivo entenderase referido ó ano natural.

A comunicación do período impositivo deberá formularse no momento en que deba presentarse a primeira declaración por este imposto, entendéndose subsistente para períodos posteriores mentres non se modifique expresamente.

2. Entenderase concluído o período impositivo cando o establecemento permanente cese na súa actividade ou, doutro modo, se realice a desafectación do investimento no seu día efectuada respecto do establecemento permanente, así como nos supostos en que se produza a transmisión do establecemento permanente a outra persoa física ou entidade, aqueles en que a casa central traslade a súa residencia, e cando faleza o seu titular.

3. O imposto devengarase o último día do período impositivo.

Artigo 20. *Declaración.*

1. Os establecementos permanentes estarán obrigados a presentar declaración, determinando e ingresando a débeda tributaria correspondente, na forma, lugar e coa documentación que determine o ministro de Economía e Facenda.

A declaración presentarase no prazo dos vintecinco días naturais seguintes ós seis meses posteriores á conclusión do período impositivo.

2. Cando se produzan os supostos do artigo 19.2 desta lei, o prazo de presentación será o previsto con carácter xeral para as rendas obtidas sen mediación de establecemento permanente a partir da data en que se produza o suposto, sen que poida autorizarse a súa baixa no índice de entidades mentres non se presentase tal declaración.

Artigo 21. *Obrigas contables, rexistrais e formais.*

1. Os establecementos permanentes estarán obrigados a levar contabilidade separada, referida ás operacións que realicen e ós elementos patrimoniais que estivesen afectos a eles.

2. Estarán, así mesmo, obrigados ó cumprimento das restantes obrigas de índole contable, rexistral ou formal esixibles ás entidades residentes en territorio español polas normas do imposto sobre sociedades.

Artigo 22. *Pagamentos á conta.*

1. Os establecementos permanentes estarán sometidos ó réxime de retencións do imposto sobre sociedades polas rendas que perciban e quedarán obrigados a efectuar pagamentos fraccionados á conta da liquidación deste imposto nos mesmos termos cás entidades suxeitas ó imposto sobre sociedades.

2. Así mesmo, estarán obrigados a practicar retencións e ingresos á cuenta nos mesmos termos que as entidades residentes en territorio español.

CAPÍTULO IV

Rendas obtidas sen mediación de establecemento permanente**Artigo 23. Base imponible.**

1. Con carácter xeral, a base imponible correspondente ós rendementos que os contribuíntes por este imposto obteñan sen mediación de establecemento permanente estará constituída polo seu importe íntegro, determinado de acordo coas normas da Lei 40/1998, do imposto sobre a renda das persoas físicas e outras normas tributarias, sen que sexan de aplicación as porcentaxes multiplicadoras do artigo 23.1 da dita lei, nin as reducións.

2. Nos casos de prestacións de servizos, asistencia técnica, obras de instalación ou montaxe derivados de contratos de enxeñería e, en xeral, de actividades ou explotacións económicas realizadas en España sen mediación de establecemento permanente, a base imponible será igual á diferenza entre os ingresos íntegros e os gastos de persoal, de aprovisionamento de materiais incorporados ás obras ou traballos, e de subministracións, nas condicións que se establezan regulamentariamente.

3. A base imponible correspondente ós rendementos derivados de operacións de reaseguro estará constituída polos importes das primas cedidas, en reaseguro, ó reasegurador non residente.

4. A base imponible correspondente ás ganancias patrimoniais determinarase aplicando a cada alteración patrimonial que se produza as normas previstas na sección 4.ª do capítulo I do título II, salvo o artigo 31, números 2 e 3a), e no capítulo II do título VIII da Lei 40/1998, do imposto sobre a renda das persoas físicas e outras normas tributarias.

No caso de entidades non residentes, cando a ganancia patrimonial proveña dunha adquisición a título lucrativo, o seu importe será o valor normal de mercado do elemento adquirido.

5. No caso de persoas físicas non residentes, a renda imputada dos bens inmoables situados en territorio español determinarase conforme o disposto no artigo 71 da Lei 40/1998, do imposto sobre a renda das persoas físicas e outras normas tributarias.

Artigo 24. Cota tributaria.

1. A cota tributaria obterase aplicándolle á base imponible determinada conforme o artigo anterior, os seguintes tipos de gravame:

- Con carácter xeral, o 25 por 100.
- As pensións e haberes pasivos percibidos por persoas físicas non residentes en territorio español, calquera que sexa a persoa que xerase o dereito á súa percepción, serán gravadas de acordo coa seguinte escala:

Importe anual pensión — Ata pesetas	Cota — Pesetas	Resto pensión — Ata pesetas	Tipo aplicable — Porcentaxe
0	0	1.600.000	8
1.600.000	128.000	900.000	30
2.500.000	398.000	en diante	40

c) Os rendementos do traballo de persoas físicas non residentes en territorio español, sempre que non sexan contribuíntes polo imposto sobre a renda das persoas físicas, que presten os seus servizos en misións

diplomáticas e representacións consulares de España no estranxeiro, cando non proceda a aplicación de normas específicas derivadas dos tratados internacionais nos que España sexa parte, gravaranse ó 8 por 100.

d) Cando se trate de rendementos derivados de operacións de reaseguro, o 1,5 por 100.

e) O 4 por 100 no caso de entidades de navegación marítima ou aérea residentes no estranxeiro, que teñan buques ou aeronaves que toquen territorio español.

f) No caso de ganancias patrimoniais, o 35 por 100.

2. Tratándose de transmisións de bens inmoables situados en territorio español por contribuíntes que actúen sen establecemento permanente, o adquirente estará obrigado a reter e ingresa-lo 5 por 100, ou a efectua-lo ingreso á conta correspondente, da contraprestación acordada, en concepto de pagamento á conta do imposto correspondente a aqueles.

O establecido no parágrafo anterior non será de aplicación cando o titular do inmoable transmitido fose unha persoa física e, o 31 de decembro de 1996, o inmoable permanecese no seu patrimonio máis de dez anos, sen ter sido obxecto de melloras durante ese tempo.

Non procederá o ingreso á conta a que se refire este apartado nos casos de aportación de bens inmoables, na constitución ou aumento de capitais de sociedades residentes en territorio español.

Sen prexuízo das sancións que puidesen corresponder pola infracción en que se incorrese, se a retención ou o ingreso á conta non se ingresasen, os bens transmitidos quedarán afectos ó pagamento do importe que resulte menor entre a dita retención ou ingreso á conta e o imposto correspondente.

Artigo 25. Deduccións.

Da cota só se deducirán:

a) As cantidades correspondentes ás deduccións por donativos nos termos previstos no artigo 55.3 da Lei 40/1998, do imposto sobre a renda das persoas físicas e outras normas tributarias.

b) As retencións e ingresos á conta que se practicasen sobre as rendas do contribuínte.

Artigo 26. Devengo.

1. O imposto devengarase:

a) Tratándose de rendementos, cando resulten esixibles ou na data do cobro se esta fose anterior.

b) Tratándose de ganancias patrimoniais, cando teña lugar a alteración patrimonial.

c) Tratándose de rendas imputadas correspondentes ós bens inmoables urbanos, o 31 de decembro de cada ano.

d) Nos restantes casos, cando sexan esixibles as correspondentes rendas.

2. As rendas presuntas, a que se refire o artigo 11.2 desta lei, devengarase cando resultaran esixibles ou, no seu defecto, o 31 de decembro de cada ano.

3. No caso de falecemento do contribuínte, tódalas rendas pendentes de imputación entenderanse esixibles na data do falecemento.

Artigo 27. Declaración.

1. Os contribuíntes que obteñan rendas en territorio español sen mediación de establecemento permanente estarán obrigados a presentar declaración, determinando e ingresando a débeda tributaria correspondente, por este imposto na forma, lugar e prazos que se establezan.

2. Poderán tamén efectuar a declaración e ingreso da débeda os responsables solidarios definidos no artigo 8 desta lei.

3. Non se lles esixirá ós contribuíntes por este imposto a presentación da declaración correspondente ás rendas respecto das que se practicase a retención ou efectuado o ingreso á conta a que se refire o artigo 30 desta lei.

Artigo 28. *Obrigas formais.*

1. Os contribuíntes que obteñan rendas das referidas no artigo 23.2 desta lei estarán obrigados a levar os rexistros de ingresos e gastos que se establezan regulamentariamente.

2. Cando tivesen que practicar retencións e ingresos á conta, estarán obrigados a presentar a declaración censal e a levar os rexistros de ingresos e gastos que se determinen regulamentariamente.

Artigo 29. *Retencións.*

Os contribuíntes que operen en España sen mediación de establecemento permanente estarán obrigados a practicar as retencións e ingresos á conta respecto dos rendementos do traballo que satisfagan, así como respecto doutros rendementos sometidos a retención que constitúan gasto deducible para a obtención das rendas a que se refire o artigo 23.2 desta lei.

Artigo 30. *Obriga de reter e ingresar á conta.*

1. Estarán obrigadas a practicar retención e ingreso á conta, respecto das rendas suxeitas a este imposto, que satisfagan ou aboén:

a) As entidades, incluídas as entidades en réxime de atribución, residentes en territorio español.

b) As persoas físicas residentes en territorio español que realicen actividades económicas, respecto das rendas que satisfagan ou aboén no exercicio delas.

c) Os contribuíntes deste imposto mediante establecemento permanente; ou sen establecemento permanente pero, neste caso, unicamente respecto dos rendementos a que se refire o artigo 29 desta lei.

2. Os suxeitos obrigados a reter deberán reter ou ingresar á conta unha cantidade equivalente á que resulte de aplicar as disposicións previstas nesta lei para determinar a débeda tributaria correspondente ós contribuíntes por este imposto sen establecemento permanente ou as establecidas nun convenio para evitar a dobre imposición que resulte aplicable, sen ter en consideración o disposto nos artigos 23.2, 25 e 32.7 desta lei.

Sen prexuízo do anterior, para o cálculo do ingreso á conta aplicarase o disposto regulamentariamente.

3. Os suxeitos obrigados a reter ou a ingresar á conta asumirán a obriga de efectuar o ingreso no Tesouro, sen que o incumprimento daquela obriga poida excusalos desta.

4. Non procederá practicar retención ou ingreso á conta, sen prexuízo da obriga de declarar prevista no número 5 deste artigo, cando as rendas estean exentas en virtude do disposto no artigo 13 desta lei ou nun convenio para evitar a dobre imposición que resulte aplicable.

Non se esixirá a retención respecto de:

a) As rendas satisfeitas ou aboadas a contribuíntes por este imposto sen establecemento permanente, cando se acredite o pagamento do imposto ou a procedencia de exención.

b) As rendas a que se refire a letra c) do artigo 131 da Lei 43/1995, do 27 de decembro, do imposto sobre sociedades.

c) As rendas que se establezan regulamentariamente.

5. O suxeito obrigado a reter e a practicar ingresos á conta deberá presentar declaración e efectuar o ingreso no Tesouro no lugar, forma e prazos que se establezan, das cantidades retidas ou dos ingresos á conta realizados, ou declaración negativa cando non procedese a práctica destes. Así mesmo, presentará un resumo anual de retencións e ingresos á conta co contido que se determine regulamentariamente.

O suxeito obrigado a reter e a practicar ingresos á conta estará obrigado a conservar a documentación correspondente e a expedir, nas condicións que se determinen, certificación acreditativa das retencións ou ingresos á conta efectuados.

6. O establecido no presente artigo enténdese sen prexuízo do disposto no número 2 do artigo 24 desta lei.

Artigo 31. *Investimentos de non-residentes en letras do Tesouro e noutras modalidades de Débeda Pública.*

As entidades xestoras do mercado de débeda pública en anotacións en conta estarán obrigadas a reter e ingresar no Tesouro, como substitutos do contribuínte, o importe deste imposto correspondente ós rendementos das letras do Tesouro e demais valores representativos da Débeda Pública que estableza o ministro de Economía e Facenda obtidos por investidores non residentes en España, sen establecemento permanente, sempre que non sexan de aplicación as exencións sobre os rendementos procedentes dos diferentes instrumentos da Débeda Pública previstas na presente lei.

CAPÍTULO V

Gravame especial sobre bens inmobles de entidades non residentes

Artigo 32. *Gravame especial sobre bens inmobles de entidades non residentes.*

1. As entidades non residentes que sexan propietarias ou posúan en España, por calquera título, bens inmobles ou dereitos reais de goce ou disfrute sobre estes, estarán suxeitas ó imposto mediante un gravame especial que se devengará o 31 de decembro de cada ano e deberá declararse e ingresarse no mes de xaneiro seguinte ó devengo, no lugar e forma que se establezan.

2. A base imponible do gravame especial estará constituída polo valor catastral dos bens inmobles. Cando non existise valor catastral, utilizarase o valor determinado conforme as disposicións aplicables para efectos do imposto sobre o patrimonio.

3. O tipo do gravame especial será do 3 por 100.

4. A falta de autoliquidación e ingreso polos contribuíntes do gravame especial no prazo establecido no número 1 dará lugar á súa esixibilidade polo procedemento de constrinximento sobre os bens inmobles, sendo título suficiente para a súa iniciación a certificación expedida pola Administración tributaria do vencemento do prazo voluntario de ingreso sen terse ingresado o imposto e da súa contía.

5. O gravame especial sobre bens inmobles non será esixible a:

a) Os Estados e institucións públicas estranxeiras e os organismos internacionais.

b) As entidades con dereito á aplicación dun convenio para evitar a dobre imposición internacional, cando o convenio aplicable conteña cláusula de intercambio de información, e sempre que as persoas físicas que

en última instancia posúan, de forma directa ou indirecta, o capital ou patrimonio da entidade, sexan residentes en territorio español ou teñan dereito á aplicación dun convenio para evita-la dobre imposición que conteña cláusula de intercambio de información.

Para a aplicación da exención a que se refire esta letra, as entidades non residentes estarán obrigadas a presentar unha declaración na que se relacionen os inmobles situados en territorio español que posúan, así como as persoas físicas tedoras últimas do seu capital o patrimonio, facendo consta-la residencia fiscal, nacionalidade e domicilio da propia entidade e das ditas persoas físicas. A declaración, que deberá presentarse na administración ou delegación da Axencia Estatal de Administración Tributaria do ámbito territorial no que estea situado o inmueble, xuntarse certificación da residencia fiscal da entidade e dos titulares finais persoas físicas, expedida polas autoridades fiscais competentes do Estado de que se trate. A dita declaración deberá presentarse no mesmo prazo previsto para o ingreso do imposto.

c) As entidades que desenvolvan en España, de modo continuado ou habitual, explotacións económicas diferenciadas da simple tenza ou arrendamento do inmueble, de acordo co que se estableza regulamentariamente.

d) As sociedades que coticen en mercados secundarios de valores oficialmente recoñecidos.

e) As entidades sen ánimo de lucro de carácter benéfico ou cultural, recoñecidas conforme a lexislación dun Estado que teña subscrito con España un convenio para evita-la dobre imposición con cláusula de intercambio de información, sempre que os inmobles se utilicen no exercicio das actividades que constitúan o seu obxectivo.

6. Nos supostos en que unha entidade non residente participe na titularidade dos bens ou dereitos xunto con outra ou outras persoas ou entidades, o gravame especial sobre bens inmobles de entidades non residentes en España será esixible pola parte do valor dos bens ou dereitos que corresponda proporcionalmente á súa participación na titularidade daqueles.

Cando as condicións de residencia dos socios, partícipes ou beneficiarios da entidade non residente a que se refire a letra b) do número 5 se cumbran parcialmente, a cota do gravame especial sobre bens inmobles de entidades non residentes en España reducirase na proporción que corresponda á participación na entidade correspondente ós socios, partícipes ou beneficiarios, que cumbran as condicións de residencia esixidas.

7. A cota do gravame especial sobre bens inmobles de entidades non residentes terá a consideración de gasto deducible para efectos da determinación da base imponible do imposto que, se é o caso, lle correspondese consonte os artigos anteriores desta lei.

CAPÍTULO VI

Outras disposicións

Artigo 33. *Opción para contribuíntes residentes doutros Estados membros da Unión Europea.*

O contribuínte por este imposto que sexa unha persoa física residente dun Estado membro da Unión Europea, sempre que se acredite que ten fixado o seu domicilio ou residencia habitual nun Estado membro da Unión Europea e que obtivo durante o exercicio en España por rendementos do traballo e por rendementos de actividades económicas, como mínimo, o 75 por 100 da totalidade da súa renda, poderá optar por tributar en calidade de contribuínte polo imposto sobre a renda das persoas físicas. Regulamentariamente desenvolverase este réxime opcional.

Artigo 34. *Sucesión na débeda tributaria.*

Nos supostos de falecemento do contribuínte, os sucesores do causante quedarán obrigados a cumprilas obrigas tributarias pendentes deste por este imposto, con exclusión das sancións, de conformidade co artigo 89.3 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria.

Artigo 35. *Responsabilidade patrimonial do contribuínte.*

As débedas tributarias polo imposto sobre a renda de non-residentes terán a mesma consideración cás referidas no artigo 1365 do Código Civil e, en consecuencia, os bens gananciais responderán directamente fronte á Facenda Pública polas débedas que, por tal concepto, fosen contraídas por calquera dos cónxuxes.

Artigo 36. *Infraccións e sancións.*

As infraccións tributarias neste imposto cualificaranse e sancionaranse consonte o disposto na Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria.

Artigo 37. *Orde xurisdiccional.*

A xurisdicción contencioso-administrativa, logo de esgota-la vía económico-administrativa, será a única competente para dirimi-las controversias de feito e de dereito que se susciten entre a Administración e os contribuíntes, retedores e demais obrigados tributarios en relación con calquera das cuestións a que se refire a presente lei.

Artigo 38. *Liquidación provisional.*

1. Os órganos de xestión tributaria poderán xira-la liquidación provisional que proceda, de conformidade co disposto no artigo 123 da Lei 230/1963, do 28 de decembro, xeral tributaria.

2. O sinalado no apartado anterior entenderase sen prexuízo da posterior comprobación e investigación que poida realiza-la Administración tributaria.

Disposición adicional primeira. *Remisións normativas.*

1. As referencias efectuadas pola Lei 43/1995, do 27 de decembro, do imposto sobre sociedades, e polo seu regulamento, aprobado polo Real decreto 537/1997, do 14 de abril, ós artigos contidos no título VII daquela, entenderanse feitas ós preceptos correspondentes desta lei.

2. As referencias efectuadas ós suxeitos pasivos por obriga real de contribuír nas normas reguladoras do imposto sobre sociedades entenderánselles feitas ós contribuíntes do imposto sobre a renda de non-residentes.

Disposición adicional segunda. *Modificación da Lei 19/1991, do 6 de xuño, do imposto sobre o patrimonio.*

A partir da entrada en vigor desta lei, o artigo 4.sete da Lei 19/1991, do 6 de xuño, quedará redactado nos seguintes termos:

«Sete. Os valores con rendementos exentos en virtude do disposto no artigo 13 da Lei de imposto sobre a renda de non-residentes e normas tributarias.»

Disposición transitoria única.

As disposicións transitorias terceira, quinta, sexta e novena da Lei 40/1998, do imposto sobre a renda das persoas físicas e outras normas tributarias, seranlles aplicables ós contribuíntes sen establecemento permanente que sexan persoas físicas.

Disposición derogatoria única.

1. No momento da entrada en vigor da presente lei quedarán derogadas as seguintes normas:

a) O título VII da Lei 43/1995, do 27 de decembro, do imposto sobre sociedades.

b) As disposicións adicionais sexta e sétima da Lei 43/1995, do 27 de decembro, do imposto sobre sociedades.

2. No momento da entrada en vigor desta lei conservarán a súa vixencia, en particular:

a) O título VIII da Lei 43/1995, do 27 de decembro, do imposto sobre sociedades, mesmo no referente a persoas ou entidades non residentes en territorio español.

b) A disposición adicional vixésimo oitava da Lei 21/1986, do 23 de decembro, de orzamentos xerais do Estado para 1987.

3. As normas regulamentarias relativas á obriga real de contribuír dictadas en desenvolvemento da Lei 18/1991, do 6 de xuño, do imposto sobre a renda das persoas físicas, e da Lei 43/1995, do 27 de decembro, do imposto sobre sociedades, continuarán vixentes, mentres non se opoñan ó previsto na presente lei, ata a entrada en vigor das normas regulamentarias que se dicten en virtude das habilitacións contidas nela.

4. A derogación das disposicións a que se refire o número 1 non prexudicará os dereitos da Facenda Pública respecto ás obrigas devengadas durante a súa vixencia.

5. Conservarán a súa vixencia as ordes polas que se declara a exención, a condición de reciprocidade, dos rendementos correspondentes a entidades de navegación marítima ou aérea residentes no estranxeiro.

Disposición derradeira primeira. *Habilitacións á Lei de orzamentos xerais do Estado.*

A Lei de orzamentos xerais do Estado poderá:

- a) Modifica-los tipos de gravame.
- b) Modifica-los límites cuantitativos e porcentaxes fixas.
- c) Introducir e modifica-las normas precisas para cumprilas obrigas derivadas do Tratado da Unión Europea e do dereito que deste se derive.

Disposición derradeira segunda. *Habilitación regulamentaria.*

1. Habilítase o Goberno para dictar cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento e execución da presente lei.

2. Os modelos de declaración deste imposto e os dos seus pagamentos á conta aprobaraos o ministro de Economía e Facenda, que establecerá a forma, lugar e prazos para a súa presentación, así como os supostos e condicións de presentación destas por medios telemáticos.

Disposición derradeira terceira. *Entrada en vigor.*

A presente lei entrará en vigor o 1 de xaneiro de 1999. No caso de contribuíntes que operen mediante

establecemento permanente, esta lei será de aplicación ós períodos impositivos que se inicien a partir da expresada data.

Polo tanto,
Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 9 de decembro de 1998.

JUAN CARLOS R.

O Presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

(Esta lei inclúese tendo en conta a corrección de erratas publicada no «Boletín Oficial del Estado» núm. 301, de data 17 de decembro de 1998).

28689 REAL DECRETO-LEI 17/1998, do 11 de decembro, polo que se conceden créditos extraordinarios por importe de 9.769.974.398 pesetas para atender obrigas derivadas de gastos correntes en bens e servicios, gastos financeiros, investimentos e outros gastos do Ministerio do Interior. («BOE» 297, do 12-12-1998.)

De acordo co establecido no artigo 63 do texto refundido da Lei xeral orzamentaria, segundo a redacción dada a este pola Lei 11/1996, do 27 de decembro, de medidas de disciplina orzamentaria, con cargo ós créditos de cada orzamento só poderán contraerse obrigas derivadas de adquisicións, obras, servicios, e demais prestacións ou gastos en xeral que se realicen no ano natural do propio exercicio orzamentario. Neste artigo, ademais, establécense os requisitos para que, en determinadas circunstancias, se imputen ó orzamento dun exercicio obrigas xeradas en exercicios anteriores.

No Ministerio do Interior debe atenderse ó pagamento de diversas obrigas procedentes de exercicios anteriores que están pendentes de imputar orzamentariamente e que non poden ser aplicadas ó exercicio corrente por non concorreren nelas os requisitos a que fai referencia o citado artigo 63. As ditas obrigas derivan de gastos correntes en bens e servicios por importe de 8.676.637.706 pesetas; de gastos financeiros por importe de 937.277.647 pesetas; de investimentos asociados ó funcionamento operativo dos servicios nunha contía de 69.916.780, e outros gastos por importe de 86.142.265 pesetas.

Dado que as citadas obrigas non poden ser imputadas ó exercicio corrente, que o seu pagamento non pode atrasarse polo correspondente prexuízo que supón para os terceiros acredores, e que a propia disciplina orzamentaria esixe que non se demore a súa aplicación a orzamento, debe dictarse a oportuna norma con rango de lei para dota-la cobertura crediticia necesaria para a súa cancelación.

Na súa virtude, en uso da autorización contida no artigo 86 da Constitución, por proposta do vicepresidente segundo do Goberno e ministro de Economía e Facenda e do ministro do Interior, de acordo co Consello de Estado e logo de deliberación do Consello de Ministros na súa reunión do día 11 de decembro de 1998,

DISPONGO:

Artigo 1.

Para atender obrigas de exercicios anteriores concédense créditos extraordinarios por importe de 9.769.974.398 pesetas, no vixente orzamento da sección 16 «Ministerio do Interior», co detalle que se recolle no anexo.